

The Plumline (Luotilanka)

Volume 16, No.2, March/April, 2011

Tässä Plumline'n numerossa asetan saatavaksi Bob DeWaay'n kirjoittaman arvostelun Bill Johnson'in bestselleristä ”When Heaven Invades Earth.” ”Apostoli” Bill Johnson on länsirannikon johtaja apostolisessa/profeetallisessa/dominionistisessa liikkeessä, joka tulee hänen Bethel-kirkostaan Kalifornian Redding'issä. Jätettyään AOG:n useita vuosia sitten, koska he eivät tunnustaneet ennallistettuja apostoleja ja profeettoja, apostoli Johnson toimii läheisesti Wagner'in NAR:in ja Bickle'n IHOP:in, Joyner'in Morningstar Ministries'in ja Arnott'in Toronton siunauksesta kuuluisan TACF:n kanssa. Johnson hyökkää kahta Raamatun totuutta vastaan, Kristuksen jumaluutta ja lunastavaa työtä ristillä. Yksinkertaisesti sanottuna Johnson, kuten monet Uskonsanan opettajat (Copeland ym.), väittää, että Jeesus asetti sivuun jumaluutensa ja tuli pelkäksi ihmiseksi. Johnson julistaa Jeesuksen, Jumalihmisen, alentamisensa sanomalla: ”Kaiken, mitä Jeesus teki, Hän teki ihmisenä asettaen sivuun jumaluutensa tullakseen malliksi meille.”(Johnson, ”Strengthen Yourself in the Lord” Shippenburg PA: Destiny Image 2007, p. 26). Jos Jeesus oli pelkästään voideltu ihminen, niin hengellä voideltujen uskovien eliittijoukot voivat olla tasavertaisia ja jopa tehdä enemmän, kuin pelkkä ihminen Jeesus, sillä myös he ovat voideltuja (Christed) kuten Hän. Jos Jeesus oli pelkkä ihminen, niin Hänen sijaiskuolemansa ristillä syntisten asemesta on tehty merkityksettömäksi. Vain Jumalihminen saattoi kantaa syntisen ihmiskunnan rangaistuksen. Näin ollen Johnsonin mielestä taivaan ei tarvitse odottaa kirkastetun ja taivaaseen astuneen Jumalihmisen Jeesuksen paluuta. Taivas odottaa vain hengellä voideltujen Elia-sukupolven aktivoimista tuodakseen taivaan maan päälle.

Eksytyksen invaasio

An Invasion of Error

Bill Johnson'in kirjan, *When Heaven Invades Earth*, arvostelu
By Bob DeWaay

(Kirja on ilmestynyt suomeksi nimellä: Maan päällä niin kuin taivaassa : Käytännön opas ihmeiden täyttämään elämään, TV7 2010)

Bill Johnson'ista, Kalifornian Redding'istä, on yhdessä merkkien ja ihmeiden liikkeen viimeisistä kertauksista tullut suosittu opettaja. Hänen kirjansa, *When Heaven Invades Earth*, paljastaa hänen taustateologiansa. Johnson uskoo, että tulee olemaan suuri lopunajan herätys, jonka käynnistää ”Elia-sukupolvi”ⁱ (käsite harhaoppisesta Latter Rain-liikkeestä), joka tulee ylittämään kaikki toiset sukupolvet, mitä tulee heidän kykyynsä tehdä suuria voimatekoja. Johnson väittää seuraavaa koskien itseään ja kumppaneitaan: ”Me tulemme kantamaan Elian voittoa valmistauduttaessa Herran paluuseen samalla tavalla, kuin Johannes Kastaja kantoi Elian voittoa ja valmisti ihmisiä Herran tulemuksen” (Johnson: 184).ⁱⁱ Nämä elitistit tulevat muka aloittamaan suuren ihmeiden ja merkkien herätyksen, jossa tapahtuu suurempia ihmeitä, kuin mitä Jeesus teki. He odottavat, että tämä ihmeiden räjähdys saa aikaan suuren herätyksen ennen Kristuksen paluuta. Johnson julistaa: ”Minä elän herätykselle, joka on tulossa esiin ja uskon, että se ylittää kaikki aiemmat liikkeet yhteensä tuoden enemmän kuin miljardi sielua Valtakuntaan” (Johnson: 23).

Perusolettamus on, että Jumala tahtoo aina tehdä ylenpalttisesti suuria ihmeitä, mutta on estetty tekemään niin johtuen seurakunnan pelosta ja epäuskosta. Jumala odottaa erikoisesti voideltujen ja valaistuneiden kristittyjen saapumista, mikä tekee Hänelle mahdolliseksi tuoda viimeinkin taivaan invaasio maan päälle ennen Kristuksen paluuta. Se on ”villakoiran ydin” Johnson'in kirjan nimessä.

Hänen alaotsikkonsa on: *A Practical Guide to a Life of Miracles (Käytännön opas ihmeiden täyttämään elämään)*. Sen mukaan, kun on oikeaa tietoa, intoa, halua, pyhyttä, uskoa ja voittoa, niin jokainen kristitty voi ”tehdä yliluonnollisen luonnolliseksi” (Johnson: 133). Tässä artikkelissa osoitan Johnson'in kirjasta, että hän on poistunut oikeaoppisesta kristillisestä opetuksesta monin vakavin tavoin. Hän opettaa harhaoppista *kenosis*-oppia Kristuksesta. Hän kieltää periaatteen *sola scriptura*. Hän hyväksyy pietismin, elitismin, subjektivismiä, fideismin, valtateologian (dominion theology) ja monet muut harhat. Minä väitän, että hänen mukaansa lopunajan herätyksensä on itseasiassa lopunajan eksytys.

Kuinka harhaoppi esitellään

Lukiessani Johnson'in kirjaa panin merkille siinä olevat monenlaiset luokitteluvirheet. Prosessin lopussa suurin osa hakusanoja oli ”oppineisuuden vastaisen ennakkoasenteen” alla (engl. under anti-scholastic bias). Johnson vastustaa lujasti terveeseen raamatunselitykseen perustuvaa oppineisuutta. Hänestä sellainen tutkimus johtaa todennäköisesti orjuuteen ja hengelliseen kuolemaan. On murheellista, että tämä ennakkoasenne on levinnyt laajalle nykyisessä evankelikalismissa, mutta Johnson on varsin räikeä oppineisuuden hylkäämisessään.

Johnson väittää: ”Seurakunta on vuosikymmenien ajan syyllistynyt opin luomiseen oikeuttaakseen voiman puutteensa. . .” (Johnson: 116). Hän turvautuu usein väärinkäytettyyn kohtaan, joka edistää hänen oppineisuuden vastaista ennakkoasennettaan: ”Voimaton Sana on *kirjain*, ei *Henki*. Ja me kaikki tiedämme, että 'Kirjain kuolettaa, mutta Henki antaa elämän'” (Johnson: 116). Tällä Paavalin tarkoituksen vääristämällä jakeella 2.Kor. 3:6 on pitkä käyttöhistoria subjektivismiä ja mystiikan edistämiseksi. Väärä sisällös on, että Raamatun tutkiminen tappaa sinut hengellisesti. Konteksti osoittaa, että Paavali puhui kiveen kirjoitetuista kirjaimista (jake 3) tarkoittaen 10 käskyä. Room. 7:5-6 Paavali selittää, kuinka laki ”tappaa.” Se tappaa johtuen syntisistä himoistamme, jotka se paljastaa, ei siksi, että sitä tutkitaan sen selvittämiseksi, mitä se tarkoittaa.ⁱⁱⁱ

Onko esimerkiksi käskyllä ”älä varasta” jokin salainen, mystinen tarkoitus, jota osaavat arvioida vain tietyt eliittihenkilöt, joilla on subjektiivisia hengellisiä vaikutuksia, vai tarkoittaako se, mitä sanoo? Se tarkoittaa, mitä sanoo, mutta todella elääksemme ihmisenä, joka on vapaa varastamisen synnistä, me tarvitsemme Jumalan armoa, joka tulee evankeliumin kautta. 2. Kor. 3. luvussa Paavali puhuu niistä, joilla on laki, mutta hylkäävät Kristuksen. Bill Johnson varoittaa kristittyjä, että Raamatun tutkiminen tappaa heidät. Näin tekemällä hän pahoinpitelee tätä kohtaa ja alentaa Raamatun arvon lukijoidensa mielissä.

Johnson varoittaa ”voimattomasta Sanasta.” Ainoa mahdollisuus, että Jumalan Sanasta puuttuu voima on, jos kieltäydymme uskomasta ja tottelemasta sitä. Ehdotus, että Johnson'in kaltaisilla ihmisillä, jotka kieltäytyvät totuuden opetuksesta ja herkuttelevat merkeillä ja ihmeillä, on ”voima,” samalla kun ne, jotka rakastavat ja uskovat Jumalan Sanaa, ovat voimattomia, on väärä ja herjaava Herran laumalle,

On helppo nähdä, minne Johnson on viemässä hyökkäystään kristillistä oppineisuutta vastaan:

Ne, jotka tuntevat olonsa turvalliseksi johtuen Raamatun älyllisestä ymmärtämisestä, nauttivat väärästä turvallisuuden tunteesta. Kenelläkään meistä ei ole täyttä ymmärrystä, mutta meillä kaikilla on Pyhä Henki. Hän on meidän yhteinen nimittäjäme, joka aina johtaa meitä totuuteen. Mutta voidaksemme seurata Häntä, meidän täytyy olla valmiita seuraamaan kartan ulkopuolelle–menemään sen tuolle puolelle, mitä tiedämme. (Johnson: 76)

Seuraavassa jaksossa näemme tarkalleen, missä Johnson on mennyt ”kartan ulkopuolelle” ja minne hän tahtoo meitä viedä. Väite, ettemme voi ymmärtää Raamattua, mutta voimme tietää, mitä Pyhä

Henki sanoo muilla keinoilla, on absurdi. Raamattu sanoo, että Kirjoitukset ovat Pyhä Henki, joka puhuu seurakunnalle. Pyhä Henki innoitti Kirjoitukset. Ymmärrämme Raamattua käyttämällä älyämme.

Johnson'in lähestymistapa on käyttää Pyhän Hengen persoonaa puolustuksena tieteellisen raamatuntutkimuksen hylkäämiselle epämääräisten, subjektiivisten uskonnollisten kokemusten hyväksi. Hän edelleen vähättelee Raamattua:

Todellisuudessa kuitenkin Raamattu on suljettu kirja. Mikään, mitä saan Raamatusta ilman Jumalaa, ei muuta elämäni. Se on suljettu sen varmistamiseksi, että pysyn riippuvaisena Pyhästä Hengestä. (Johnson: 93)

Hänen luokittelunsa on väärä. Raamattu on meille puhuva Pyhä Henki ja sen voima ei riipu meistä, jotka käytämme uskonnollista kokemusta paetaksemme sen rajoja. Kaikki elämää muuttavan voiman puute johtuu epäuskosta, eikä oikein ymmärretyistä Raamatun merkityksestä. Johnson väittää kuitenkin, että Pyhä Henki johtaa meitä kartan ulkopuolelle. Hän vähättelee siten periaatetta *sola scriptura* (Yksin Raamattu).

Johnson'in väitteen mielettömyys on sitä luokkaa, että minua hämmästyttää, kuinka monet se pettää. Esimerkiksi väite, että Pyhä Henki johtaa meitä totuuteen (minkä Hän tekee Kirjoitusten kautta) joillakin subjektiivisilla keinoilla, jotka menevät kartan ulkopuolelle ja yli ”älyllisen lähestymistavan,” on petollinen. Ne, jotka menevät kartan ulkopuolelle, ovat menossa jonnekin. Jos he ovat saaneet tietoa suoraan Hengestä, koskien minne he luulevat, että heidän pitäisi mennä ja sitten noudattavat sitä, niin he myös käyttävät älyään yhtä lailla. Subjektiivinen tieto hengen maailmasta täytyy kirjata jonkun mieleen, jotta he voisivat toimia sen varassa. Jos siis äly on niin paha asia Raamattua mietiskellessä, niin miksi se on hyvä asia, kun päätetään, mitä subjektiivisia vaikutuksia noudattaa? Johnson kuitenkin varoittaa: ”Seurakunta on aivan liian usein elänyt Raamattuun nähden älyllisen lähestymistavan mukaan, vailla Pyhän Hengen vaikutusta.” Tämä väärennetty ongelma (s.o. joko äly tai Henki) pettää hänen lukijansa luulemaan, että jos he osallistuvat hehkutuskokouksiin sellaisiin, joita Johnson mainostaa, niin Henki toimii, mutta jos heidän sitä vastoin tulisi tutkia Jumalan kaikkiriittävää ilmoitettua Sanaa, niin he juuttuisivat ”voimattomaan” tilanteeseen (Johnson: 76).

Väheksymällä huolellista Raamatun tutkimista, oppineisuutta ja järjen käyttämistä Johnson riisuu lukijansa aseista siinä määrin, että he ovat alttiita hänen esittämiensä kaltaisille harhaopeille. Esimerkiksi: ”Reaktio harhaan tuottaa tavallisesti harhan” (Johnson: 51). Jos tämä on totta, niin miksi Paavali kirjoitti Galatalaiskirjeen, Kolossalaiskirjeen ynnä muut kirjeensä oikaistakseen harhaa? Johnson kerskaa, ettei lue mitään niiden ihmisten kirjoja, jotka ovat eri mieltä koskien hänen versiotaan herätystoiminnasta. Hän vähättelee tai hylkää johdonmukaisesti tieteellisen tutkimuksen arvon. Hän sanoo: ”Ylistyksen ilmapiirissä me opimme asioita, jotka menevät paljon yli sen, mitä älymme voi käsittää” (Johnson: 44). Tuo lausunto muistuttaa minua eräästä, jonka luin eräältä uusiaikalaiselta, joka ehdotti, että mietiskelisimme ”yksikätisen taputuksen ääntä.” Kuinka opimme asioita, mutta ne eivät koskaan rekisteröidy mieliimme? Luultavasti subjektiivisten uskonnollisten tunteiden kautta, jotka jäävät epämääräisiksi. Sellaisten tunteiden kautta Dalai Lama'n kaltaiset ihmiset tuntevat olevansa lähellä Jumalaa, mutta *ovatko* he?

Johnson menee ”kartan ulkopuolelle” opettamalla väärää kristologiaa

Bill Johnson hyväksyy opin, että maanpäällisen palvelutyönsä aikana Jeesus toimi vain ihmisenä eikä Jumalana. Johnson väittää, että Jeesus asetti sivuun jumaluutensa. Johnson sanoo: ”Hän teki *ihmeitä* ja *merkkejä* ihmisenä, jolla oli oikea suhde Jumalaan . . . ei Jumalana. Jos Hän teki ihmeitä, koska oli Jumala, niin ne olisivat saavuttamattomia meille”

(Johnson: 29; korostus alkuperäinen). Johnson'in teologia edellyttää, että kristityt tekevät suurempia ihmeitä kuin Jeesus. Jos Jeesuksen jumaluudella oli jotakin vaikutusta Hänen voimatekoihinsa, niin voisimme ajatella, ettemme voi tehdä samaa (ja hyvä niin). Niinpä Johnson omaksuu jotakin sellaista, jota usein kutsutaan *kenosis*-harhaopiksi—että Jeesus asetti sivuun jumalallisen luontonsa. Hän kirjoittaa toisaalla: ”Hän asetti jumaluutensa sivuun pyrkiessään täyttämään Isän Hänelle antaman tehtävän . . .” (Johnson:79). Johnson'in proriteetti, että uskovien täytyy kyetä tekemään merkkejä ja ihmeitä saa hänet esittämään monia lausuntoja, jotka hämärtävät eron meidän ja Kristuksen välillä ja siten vähentävät Kristuksen ainutlaatuisuutta: ”Jotta meistä voisi tulla kaikkea sitä, mitä Jumala tarkoitti, meidän täytyy muistaa, Jeesuksen elämä oli malli siitä, miksi ihmiskunta voisi tulla, jos se olisi oikeassa suhteessa Isään” (Johnson: 138). Raamatun kirjoittajat sitä vastoin sanoivat, että Kristus oli Luoja (ks. Joh. 1:3; Hepr. 1:2). Ääni taivaasta vahvisti Jeesuksen olevan ainutlaatuinen jumalallinen poika (Mk. 9:7). Evankeliumin kirjoittajat käyttivät Jeesuksen voimatekoja todistamaan Hänen jumaluutensa. Jos Johnson on oikeassa ja Jeesus asetti sivuun jumaluutensa, niin voimateot todistavat vain, että Jeesus oppi, mitä kuka tahansa olisi voisi oppia, jos hänellä olisi oikea suhde Jumalaan. Evankeliumien väitteet käyvät siten merkityksettömiksi. Jeesus ei ole enää ainutlaatuinen, vaan ainoastaan erikoinen valaistunut yksilö, joka tulevaisuudessa voisi näyttää tietä monille sellaisille valaistuneille yksilöille. Siten meillä onkin enemmän New Age'n Kristus kuin Raamatun Kristus.

Jos Johnson on oikeassa ja me voimme tehdä suurempia tekoja kuin Jeesus (perustuen hänen väärään tulkintaansa jakeesta Joh. 14:12; Johnson: 136), niin jokaisella, joka tekee suurempia tekoja, olisi vieläkin suurempi syy tehdä itsestään jonkun uskon ja palvonnan kohde.^{iv} Uskonpuolustus, joka osoittaa Jeesuksen elämään ja ihmeisiin kävisi arvottomaksi, koska toisetkin voisivat tehdä saman.

Kenosis-oppi perustuu jakeen Fil. 2:7 väärinkäyttöön, jossa Paavali sanoo, että Jeesus tyhjensi itsensä. Väärät opetajat väittävät, että Jeesus ”tyhjensi” itsensä jumaluudesta ja tuli inkarnaation aikana vain ihmiseksi. Tämä väite merkitsee Kristuksen jumaluuden suoraa kieltämistä. Tämä tärkeä kysymys on hukassa Johnson'in kaltaisilta ihmisiltä, jotka hyökkäävät kristillisen oppineisuuden pätevyyttä vastaan. Johnson'in Kristuksen jumaluuden kieltäminen Hänen maanpäällisen palvelutyönsä aikana on sama, kuin Uskonsanan harhaopin Jeesuksen jumaluuden kieltäminen Hänen kuollessaan ristillä. Hehän väittävät, että Hän kadotti jumaluutensa ja kärsi helvetissä ihmisenä. Molemmat kieltämiset ovat räikeää harhaoppia. Salli minun selittää, miksi näin on.

Aidosti teistisellä (ja raamatullisella) käsityksellä jumaluudesta on tiettyjä välttämättömiä määritelmiä. Perustavin määritelmä on ”ikuinen olemassaolo.” Syy, että sellainen määritelmä on keskeinen kristilliselle teologialle, on erottaa Jumala muista jumaluuksista sellaisena, kuin Hän on ilmoittanut itsensä Raamatussa. Raamatun Jumala on ainutlaatuinen: ”*Sinun on annettu se nähdä, tietääksesi, että Herra on Jumala, eikä muuta jumalaa ole kuin hän*” (5.Moos. 4:35). Tosi Jumala on ikuinen ja Hän loi maailman tyhjästä. Kaikki väärät jumalat ovat luotuja (jos niillä on jokin olemassaolon asema) ja siten ne eivät ole ikuisia. Profeetta kirjoitti: ”*Jumalat, jotka eivät ole tehneet taivasta eikä maata, ne katoavat maan päältä ja taivaan alta*” (Jeremia 10:11). Uusi Testamentti sanoi, että Jeesus oli Luoja vahvistaakseen Hänen tosi jumaluutensa.

Täydellinen riippumattomuus on luonnollinen seuraus Jumalan ikuiselle olemassaololle. Jos Jumala on ollut olemassa koko ikuisuudesta, ennenkuin mitään muuta oli olemassa, niin Jumalan ulkopuolella ei ole mitään, joka olisi voinut saada aikaan Hänen olemassaolonsa. Se merkitsee, että Jumala Jumalana ei ole riippuvainen mistään Itsensä ulkopuolella. Tämä on tärkeää, koska Bill Johnson'in kristologiassa Kristuksen jumaluus on muutettavissa (engl. changeable). Se menee pois inkarnaation ajaksi palatakseen vasta myöhemmin. Se, mikä tulee ja menee, ei ole ikuista, vaan häilyvää. Tämä on sama Uskonsanan harhaopin kohtalokas virhe ja samanlainen, kuin muut

sellaiset harhat, jotka tuomittiin kirkkohistoriassa. Hereetikko Areios tuli kuuluisaksi sanoessaan Kristuksesta: ”Oli aika, jolloin Häntä ei ollut.” Varhaiskirkon kokoukset hylkäsivät erilaiset kristologiset harhaopit ja Kalkedonin julistus (451 jKr.) seisoo pätevänä määritelmänä, joka perustuu Raamatun oikeaan opetukseen.^v

Mitä tekemistä tällä on Bill Johnson'in ja *kenosis*'in kanssa? Jos Jeesuksen jumaluus voidaan asettaa sivuun, niin se ei milloinkaan ollut tosi jumaluus. Jumaluus ei ole ominaisuus, joka tulee ja menee. Se *on* tai *ei ole*. Jos se menetetään ja sitten saadaan jälleen, se on satunnainen ja riippuvainen ja jos se on satunnainen, niin se ei ole tosi jumaluus. Mikä tahansa sitä vähäisempi johtaa kaikkiin harhaopin muotoihin, kultteihin ja New Age -opetukseen. Jos jumaluus voidaan saada, niin luodun ihmisen on mahdollista saada se. Raamattu kieltää tämän. Sitäpaitsi, jos jumaluus voidaan asettaa sivuun, se ei ole jumaluus. R C Sproul selittää:

Jos Jumala asetti sivuun yhden ominaisuuksistaan, niin muuttumaton läpikäy muutoksen, ääretön lakkaa olemasta ääretön; se olisi maailmankaikkeuden loppu. Jumala ei voi lakata olemasta Jumala ja edelleen olla Jumala. Emme siis voi puhua oikein Jumalasta, joka asettaa sivuun jumaluutensa ottaakseen ihmisyyden päällensä.^{vi}

Jos Jeesus asetti sivuun jumaluutensa, se todistaisi, ettei Hänellä koskaan ole ollut tosi jumaluutta. Johnson'in oppi on siten Kristuksen Jumaluuden tosiasiallinen kieltäminen. Kristologinen harhaoppi on harhaoppia. Piste.

Mitä sitten Fil. 2:7 sisältää, josta Jeesus tyhjensi itsensä? Vastaus ei ole jumaluus, joka on ikuinen, vaan jumalalliset etuoikeudet. Paavali tarkoitti Kristuksen nöyryyttä, jota meidän tulisi tavoitella, eikä hänen ontologista (ikuista) asemaansa Jumalana. Sproul selittää:

Minä ajattelen, että jakeen Fil. 2: konteksti tekee hyvin selväksi, että se, mistä Hän tyhjensi itsensä, ei ollut Hänen jumaluutensa, ei hänen jumalalliset ominaisuutensa, vaan Hänen etuoikeutensa – hänen kunniansa ja erioikeutensa. Hän verhosi mielellään kunniansa tämän inhimillisen luonnon verholla, jonka otti päällensä. Asia ei ole niin, että jumalallinen luonto lakkaisi olemasta jumalallinen tullakseen inhimilliseksi. Kirkastusvuorella (Mt. 17:1-13) me näemme näkymättömän jumalallisen luonnon murtautuvan esiin ja tulevan näkyväksi ja Jeesus kirkastetaan opetuslastensa silmien edessä.^{vii}

Aito Kristuksen oppi on, että inkarnaatiossa Hän otti päällensä ihmisyyden, ei, että olisi asettanut sivuun jumaluuden. Lihaksi tullut Kristus on täydellisesti Jumala ja täydellisesti ihminen. Teologiassa tätä kutsutaan hypostaattiseksi unioniksi (Jeesus oli täydellisesti Jumala ja täydellisesti ihminen yhdessä persoonassa, vahvistettu Kalkedonin neuvostossa 451 jKr.).

Johnson sanoo, että Pyhä Henki on johtanut hänet ”kartan ulkopuolelle.” Kristityille ”kartta” on Pyhän Hengen innoittama Raamattu. Oppimme tulee tulla Raamatusta (2.Tim. 3:16). ”Kartta” määrittelee rajat ja kun ylitämme nuo rajat, me emme ole vain eksyksissä, vaan olemme jumalattomassa eksytyksessä. Pyhä Henki ei johda Jumalan kansaa pois kartalta, jonka Hän kerran on meille kaikille antanut.

Niinpä Johnson antaa meille kaksinkertaisen takaiskun. Ensin hän varoittaa oppineisuutta ja tieteellistä Raamatuntutkimusta vastaan hengellisesti kuolleeksi tulemisen uhalla. Sitten hän esittelee harhaopin, jota hänen kannattajillaan ei ole mitään keinoa erottaa, koska heidät on peloteltu pois välttämättömistä erottamisen työkaluista. Näin kokonaiset liikkeet eroavat kristillisestä oikeaoppisuudesta ja syöstään teologiseen perikatoon. *Kenosis*-harhaoppi on kirottu harhaoppi ja yhtä törkeä, kuin areiolaisuuden harhaoppi, joka vielä nykyaikanakin elää Jehovan todistajissa. Kristologinen harhaoppi ei auta Pyhän Hengen työtä, kuten Johnson väittää, vaan

murehduuttaa Pyhän Hengen.

Johnsonin tuhansilla kannattajilla ei todennäköisesti ole aavistustakaan, että heitä johdetaan härskiin harhaoppiin. He tulevat merkkien ja ihmeiden perässä toivossa, että tulevat tekemään suurempia ihmeitä, kuin Jeesus. Väitteet, että he kuuluvat Elia-sukupolveen, joka voittaa pahan maan päällä ennen Kristuksen paluuta, hypnotisoivat heidät. Hyvin harvat koskaan huomaavat, että se Kristuksen oppi, jota heille opetetaan, eroaa siitä seurakunnan opetuksesta, jonka lähes jokainen kristillinen ryhmä on hyväksynyt vuosisatojen ajan. Sitä Kristuksen oppia, joka on vallinnut vuosisatojen ajan, ei voi kevyesti hyljätä. Se edellyttäisi kattavaa teologista työtä ja raamatullista perustelua, joka on tarkoitettu vakuuttamaan konservatiiviset kristilliset tutkijat. Sellaiseen puuhaan ei voi lähteä kevyesti. Johnson kuitenkin lähtee siihen lipevästi kieltäen Kristuksen jumaluuden, ei sen kummemmasta syystä kuin, että luulee niin tehdessään todennäköisesti tekevänsä helpommaksi kristityille luulla, että he voivat tehdä suurempia ihmeitä kuin Jeesus. Hän ei esitä mitään tieteellistä todistusta, että hänen *kenosis*-oppinsa olisi raamatullinen. Miksi kenenkään pitäisi ottaa hänet vakavasti? On murheellista, että tuhannet ottavat.

Merkkien ja ihmeiden teoria

Tärkeämpää, kuin mikään muu, on Johnson'ille ja hänen kannattajilleen merkkien ja ihmeiden läsnäolo--mitä enemmän sitä parempi. Syy tähän on, että ne ovat välttämätön edellytys toivotulle lopunajan herätykselle, jonka eliitti-kristittyjen ”Elia-sukupolvi” tulee käynnistämään. Johnson sanoo: ”Meidän mandaattimme on yksinkertainen: nostaa sukupolvi, joka voi avoimesti osoittaa Jumalan raakaa voimaa.” (Johnson 27, 28). Sellaisen voiman omistaminen on jotakin sellaista, jota hän kutsuu ”aidoksi evankeliumiksi,” koska ”voimattomuus on anteeksiantamatonta” (Johnson: 27). Me olemme ongelma, hän väittää, koska Jumala tahtoo tehdä ihmeitä, mutta ei voi, johtuen pahasta ajattelustamme. Ihmeet odottavat valaistujen sukupolven tulemusta, jotka tuntevat salaisuuden. Siten meillä on New Age'n määritelmä ihmeille.^{viii}

Sen, että Johnson'in teologiassa yliluonnollinen on jotakin, jota ihminen voi oppia ja hallita (siten riistäen siltä voimassa olevan yliluonnollisen aseman), me näemme siitä, että hänellä on yliluonnollisen koulu. Se on nimeltään Bethel School of Supernatural Ministry.^{ix} Kun yliluonnollista voidaan hallita opittavilla ja toistettavilla prosesseilla, se ei enää ole yliluonnollista, vaan luonnollista. New Age'ssa meillä on siten ”Ihmeiden kurssi (A Course of Miracles).” Sellaisessa ajattelussa ei ole mitään todella yliluonnollista, koska koko luonto on Jumalan läpikutkema (panenteismi). Ottaen huomioon oppineisuuden inhonsa Johnson ei todennäköisesti näe ”yliluonnollisen koulunsa” seurauksia.

Jos voidaan oppia prosessi, tai saavuttaa uskonnollinen tila, joiden kautta ihmiset voivat tuottaa ihmeitä halutessaan, niin sellaisista ihmeistä tulee luonnollisia tapahtumia. Johnson sanoo: ”Voitelun tarkoitus on tehdä yliluonnollinen luonnolliseksi” (Johnson: 133). Tämä kuulostaa kuin kokonaisen uuden maailman avaamiselta, mutta se sisältää ”yliluonnollisen” käsitteen tuomisen panenteistiseen maailmankatsomukseen, ennemmin kuin raamatulliseen. Raamatullinen käsitys yliluonnollisesta edellyttää teististä näkemystä maailmankaikkeudesta, jossa Raamatun ylimaallinen Jumala loi maailman tyhjästä, mutta pysyy mukana luomakunnassaan kaitselmuksellisesti. Jumala voi puuttua ja puuttuu ihmisen asioihin. Kristuksen työ on todella yliluonnollinen. Kristus ei ollut joku valaistu, joka oppi ja jakoi salaisuuksia, jotka toimisivat kenen tahansa hyväksi, joka on samalla valaistuksen tasolla. Tämä näkemys Kristuksesta on New Age'n näkemys. Kristuksen teot olivat todella yliluonnollisia, koska maailmankaikkeuden Luoja oli historian näyttämöllä ja todisti todellisen identiteettinsä.

Jos yliluonnollinen tulee ”luonnolliseksi,” kuten Johnson väittää, niiden kautta, joilla on yliluonnollinen voitelu, niin Kristuksen ainutlaatuisuudesta tingitään. Yliluonnollinen olisi aina

siellä niiden saavutettavana, joilla on erikoiset kokemukset ja oivallukset ja siten se ei ole todella yliluonnollista, vaan osa luontoa. Ihmeet sellaisessa maailmankatsomuksessa eivät Raamatun näkökulmasta ole ihmeitä.

Kun Paavali puhui voimasta suhteessa evankeliumiin, hän puhui Jumalan voimasta pelastaa juutalainen ja pakana ristin kautta: *"Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle ensin, sitten myös kreikkalaiselle"* (**Room. 1:16**). Paavali käyttää sanaa "voima" samalla tavalla 1. Korinttolaiskirjeessä: *"Sillä sana ristiksestä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima"* (**1.Kor. 1:18**). Jumalan voima ristin kautta pelastaa meidät Jumalan vihalta syntiä kohtaan. Väärät opettajat voivat tehdä merkkejä ja ihmeitä, mutta heillä ei ole mitään todellista voimaa sellaisena, kuin Paavali siitä puhuu. Korinttoon tulleilla röyhkeillä opettajilla oli tiedon sanat (*gnosis*) ja viisaus (*sophia*), mutta heiltä puuttui Jumalan voima, joka pelastaa syntisiä (1.Kor. 4:19,20).

Se, mikä Johnson'ilta ja hänen kannattajiltaan on todella hukassa, on, että Raamattu ennustaa lopunajalle väriä ihmeitä ja merkkejä. Raamatusta ei ole yhtään ennustusta, että todellisten ihmeiden invaasio Jumalalta tapahtuisi lopussa. Esimerkiksi Jeesus varoittaa: *"Sillä väriä kristuksia ja väriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitukin"* (**Mt. 24:24**). "Kristukset" ovat kirjaimellisia "voideltuja." On oleva niitä, jotka väittävät olevansa voideltuja jollakin erikoisella tavalla ja jotka tekevät suuria merkkejä ja ihmeitä. He ovat väriä. Antikristus (jonka nimi ja rooli perustuu käsitykseen "voidellusta") tekee suuria merkkejä ja ihmeitä (2.Ts. 2:9). Paavali ennustaa lopunajan petoksen myös 2.Tim. 3. luvussa.

Johnson lakaisee maton alle petoksen mahdollisuuden kutsumalla näitä merkkejä "väärennöksiksi" (Johnson: 110). Väärät merkit ja ihmeet sellaisina, kuin Raamattu niistä varoittaa, eivät ole silmänkääntötemppeja, vaan todellisia merkkejä, jotka osoittavat väärää sanomaa. Siten henkien erottaminen liittyy opetuksen objektiiviseen arvioimiseen (1.Joh. 4:1-5), eikä ilmeisten ihmeiden subjektiiviseen arvioimiseen. Paranormaali parantaminen voi olla todellinen, mutta se ei ole Jumalasta. Se tiedetään vääräksi parantajan väärästä opetuksesta. Jos sellainen väärä opettaja saisi aikaan todellisen vahvistetun paranemisen, niin opetus ja opettaja edelleen olisivat väriä.

Yhdistämällä merkit ja ihmeet väärään kristologiaan, joka kieltää Kristuksen jumaluuden, Johnson on asettanut kannattajansa lopunajan petoksen keskipisteeseen. Nyt on yhden "Voidellun" (Jeesus Kristus, joka on ainutlaatuinen) asemesta monia "voideltuja," jotka muka voivat tehdä suurempia ihmeitä kuin Jeesus. Tätä tilannetta kuvaillaan Raamatusta: *"Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika. Ja niinkuin te olette kuulleet, että antikristus tulee, niin onkin nyt monta antikristusta ilmaantunut; siitä me tiedämme, että nyt on viimeinen aika"* (**1.Joh. 2:18**). "Antikristukset" kreikkankielen mukaan ymmärrettyinä ovat korvaavia "voideltuja." Raamatusta kaikki kristityt ovat Jumalan yhtäläisesti voitelemia ja vain Jeesus on erikoisesti voideltu s.o. Messias.^x Erikoisesti voideltujen eliittiryhmä, joka muodostaa "Elia-sukupolven," kuten Bill Johnson'in Latter Rain-teologia opettaa, täyttäisi antikristusten tuntomerkit.

Tähän liittyy kysymys tekevätkö Johnson ja kumppanit sitten suurempia ihmeitä kuin Jeesus. Luukkaan luvussa 8 Jeesuksen osoitetaan tyynnyttäneen myrskyn, vapauttaneen pahimmin riivatun miehen, mitä voi kuvitella, parantaneen sairaan ja herättäneen kuolleen. Luukas osoittaa, että Jeesuksella on valta yli luonnon, Saatanan, sairauden ja jopa kuoleman. Siten Jeesus on maailmankaikkeuden Herra ja hänen väitteensä ovat totta. Osoittaako kukaan Johnson'in Elia-sukupolven eliitistä suurempaa voimaa ja auktoriteettia, kuin mitä Jeesus osoittaa Luukkaan 8. luvussa? Hän luettelee muutamia tyypillisiä manifestaatioita jaksossa, jonka otsikoi: "When God Colors Outside the Lines (Kun Jumala värittää rajojen ulkopuolelta)." Niihin kuuluvat: tyhjästä ilmestyvä kultapöly, tyhjästä ilmestyvä öljy, suljetussa huoneessa puhaltava tuuli, ilmestyvä pilvi,

tuoksu, jalokivet ja kokouksiin putoilevat höyhenet (Johnson: 141). Useimmille näistä ei löydy ennakkotapausta Raamatusta ja yksikään niistä ei ole yhtä syvälinen, kuin Luukkaan 8. luvun messiaaniset merkit. On olemassa tietty sinisilmäisyys, joka seuraa niitä, jotka kannattavat merkkien ja ihmeiden teoriaa. Meillä oli kerran säännöllinen pastorien kokous. Yhteen niistä osallistui eräs pastori, joka oli juuri tullut paikanpäältä todistamasta ns. ”Toronton Siunausta” (nauruherätys, kuten sitä kutsuttiin). Hän kertoi, kuinka seisojien ruokajonossa ja yksi osallistujista alkoi kaakottaa, kuin kalkkuna, astellen ympäriinsä ja käyttäen kyynärpäitään kalkkunan siipinä. Se pastori päätteli, että Jumala oli töissä. Ei löydy mitään niin outoa, että todelliset merkkien ja ihmeiden uskovaiset kyseenalaistaisivat sen.

Merkit ja ihmeet, jotka seuraavat väärää kristologiaa, sellaista, kuin Bill Johnson'in kristologia, eivät siten todista suuren lopunajan herätyksen olemassaoloa. Sensijaan ne todistavat lopunajan eksytyksen olemassaolon, kuten Raamattu ennustaa.

Valtateologia (Dominion Theology)

Johnson'in teologia sisältää sekoituksen monia aikamme problemaattisia liikkeitä. Yksi niistä on Uskonsanan liikkeessä suosittu herruusopetus (engl. dominion teaching). Idea on, että Saatana pystyi anastamaan maan, vallan sen yli, Aadamilta ja Eevalta, jättäen Jumalan ulkopuolelle pohtimaan tapaa saada se takaisin. Hänen suunnitelmansa oli, että Jeesus tulee ja ottaa sen takaisin Saatanalta (minkä Uskonsanan opettajat sanovat tapahtuneen helvetissä Jeesuksen oletetun siellä viipymisen aikana–kamppailemassa Saatanan kanssa ihmisenä, eikä Jumalana). Sitten Jeesus teorian mukaan delegoi seurakunnalle maan hallinnan takaisin ottamisen tehtävän Saatanalta ja sen antamisen seurakunnalle.

Johnson opettaa: ”Kaikki, mitä Aadam omisti, mukaanlukien planeetan omistuskirja ja siihen liittyvä hallinta-asema, tuli osaksi paholaisen saalista” (Johnson: 31). Kuten toiset lajitoverinsa Johnson'kin käyttää Saatanan valtakuntien tarjousta Jeesuksen kiusauksen aikana todisteena, että Saatanalla, eikä Jumalalla, oli ”vallan avaimet” maahan (Johnson: 32). Jeesus sai ne takaisin ja antoi seurakunnalle (Johnson: 32). Todistus, että olemme saaneet uudelleen sen herruuden, jonka Aadam muka menetti, löytyy Uskonsanan opettajien mainostamien ominaisuuksien saavuttamisessa: ”Tehtävässään alistaa maa Aadam ja Eeva olivat ilman sairautta, köyhyyttä ja syntiä. Pitäisikö meidän nyt, kun olemme jälleen asetetut Hänen alkuperäiseen tarkoitukseensa, odottaa jotakin vähäisempää?” (Johnson: 33).

Johnson tulkitsee Herran rukouksen, joka on ensisijaisesti rukous Kristuksen paluun puolesta, ”valtakunta nyt” -teologiansa puitteissa: ”Tämä on ensisijainen tarkoitus kaikelle rukoilemiselle–jos se on olemassa taivaassa, se tulee vapauttaa maan päällä” (Johnson: 59). Tämä merkitsee, että jos meillä ei ole ongelmaton elämä, niin meiltä puuttuu usko, me rukoilemme väärin, tai emme ymmärrä asemaamme herruuden omistavina. Johnson selittää: ”Sellainen invaasio saa olosuhteet täällä sopusointuun taivaan kanssa” (Johnson: 59). Tämä invaasio on hänen kirjansa nimessä, *When Heaven Invades the Earth*. **(Suomeksi nimellä: Maan päällä niin kuin taivaassa : Käytännön opas ihmeiden täyttämään elämään, TV7 2010)**

Johnson'in ylitiedostettu eskatologia (opetus viimeisistä ajoista) näkee monien kristittyjen herkkyyden, koska ovat Raamatun valistamia, olevan ongelma, joka pysäyttää herätyksen: ”Toiseksi suurin syy herätyksen loppumiseen [hengen sammuttamisen, tulkittuna outojen manifestaatioiden kyseenalaistamiseksi, jälkeen] on, kun seurakunta alkaa odottaa Herran paluuta sensijaan, että tavoittelisi suurempaa läpimurtoa lähetyskäskyn toteuttamisessa (Johnson: 161). Aikaisemmin Johnson oli tulkinnut lähetyskäskyn valtateologiansa puitteissa (Johnson: 32). Niistä, jotka ymmärtävät oikein Herran rukouksen, tuleekin ongelmaihmissä, jotka pysäyttävät herätyksen. Herran paluun ikävöimistä lannistetaan. Kristuksen pikaisen paluun eskatologia korvataan

herruuden eskatologialla, valtakunta nyt, joka näkee käsitteen ”maran ata (Herramme tulee)”
uhkana herätykselle.

Eksytyksen paisumus (A Deluge of Error)

Oppineisuuden ja huolellisen sananselityksen hylkääminen johtaa Johnson'in tapauksessa siihen, mihin aina ennenkin: erilaisiin teologisiin harhoihin. Niitä on monia ja veisi liian kauan käsitellä niitä yksityiskohtaisesti.

Elitismi

Raamattu edistää välttämättömyyttä, että jokainen Kristuksen ruumiin jäsen nähdään tärkeänä ja olennaisena, mitä heidän lahjansa sitten ovatkaan (1.Kor. 12:14 – 25). Johnson puhuu kuitenkin kristittyjen eliittiryhmästä, joka on oleva suurempi, kuin kaikki muut seurakunnan historian ryhmät. Ne ovat tietysti tähän liikkeeseen kuuluvia ja muita, jotka hyväksyvät Latter Rain -harhaopin. (Mike Bickle'n International House Of Prayer Kansas City:ssä on toinen esimerkki). Esimerkiksi: ”Paljon herätyksen vastustuksesta tulee sielullisilta kristityiltä. Apostoli Paavali kutsuu heitä *lihallisiksi*” (Johnson; 47). Hän väittää edelleen, että henki (pienellä alkukirjaimella tarkoittaen ihmisen henkeä) vaikuttaen mieleen saa aikaan todellisen oppimisen. Hänen luokittelunsa muistuttavat Watchman Nee'tä, jonka väärät opetukset vahingoittivat minua varhain kristillisessä elämässäni. Paavali ei opeta, että sielu olisi problemaattinen ja ihmishenki hyvä. Herätyssaarnaajat, joilla on todellinen valaistus seuraamalla henkeään ennemmin kuin sieluaan, ovat tietysti niitä, jotka kuuntelevat Johnson'ia ja muita sellaisia opettajia. He ovat eliittiin kuuluvia ja loput meistä on jätetty yrittämään ymmärtää Raamattua. Ne ovat harvat, joilla on todellinen kirkkaus: ”Hän elää kaikissa uskovissa, mutta Hänen läsnäolonsa kirkkaus tulee lepäämään vain harvojen päällä” (Johnson: 149). Valaistuneet ovat osa ”Elia-sukupolvea” (Latter Rain'in uuden järjestyksen käsite). ”Mutta mitään kilpailua ei ole, kun sellaiset väärennökset käyvät tätä Elia-sukupolvea vastaan, joka tulee vaetetuksi taivaan voimalla inhimillisen järjelyn Karmel-vuorella” (Johnson: 150). Hänen hyökkäyksensä järkeä vastaan on hellittämätön.

Pietismiä

Johnson osoittaa samoja pietistisiä taipumuksia, kuin niin monet monet tämän päivän mystiikan evankelikaalisessa maailmassa. Hän varoittaa ”voiman kohtaamisten” puutteesta ja kokemusten pelosta, jotka voisivat johtaa meidät pois Raamatusta. Sitten hän sanoo: ”Mutta on kiellettyä sallia pelon estää meitä tavoittelemasta syvempää kokemusta Jumalan kanssa!” (Johnson: 92). Hän varoittaa: ”Jumala on suurempi kuin Hänen kirjansa” (Johnson: 92). Selvä vihjaus on, että meillä täytyy olla Raamatun ulkopuolisia kokemuksia, elleimme halua elää pelon hallitsemina kääpiökristittyinä. Pietistit katsovat aina korkeampiin kokemuksiin laillistaakseen oman kristillisen kokemuksensa.^{xi}

Johtopäätös

Kirjan, *When Heaven Invades Earth*, mainostama taivaan invaasio on itseasiassa teologisen harhan (eksytyksen) invaasio. Johnson sanoo, että taivaassa ei ole sairautta eikä köyhyyttä, mikä pitää paikkansa. Siellä ei kuitenkaan ole myöskään mitään valheellisuutta tai harhaa. Johnson'in harhasekoitus on uskomaton laajuudessaan. Hänen tapauksensa on klassinen esimerkki innosta puolustaa teologisesta totuudesta irrallista asiaa. Hänen ajattelussaan into merkkien ja ihmeiden (ja niistä johtuvan lopunajan herätyksen) puolesta pyhittää kaikki teologiset harhat, mukaanlukien hänen harhaoppisen kristologiansa.

Johtopäätökseni ei ole liian ankara: että tämä liike ei ole todellakaan taivaasta, kuten sen sanotaan

olevan. Monet nuoret joutuvat sen kohteiksi ja eksyttämiksi. Voimakkaat kokemukset kristillisessä kontekstissa muodostavat vahvan eliksiirin, joka tylsistää teologiset aistit. Minä tiedän, koska nuoruudessani minut vedettiin samanlaiseen kokemukseen perustuvaan liikkeeseen, jonka annoin syrjäyttää raittiin raamatullisen sananselityksen. Onneksi Jumala pelasti minut siitä ja johti minut Raamatun kautta aitoon evankeliumiin. Kunpa monet tämän väärän herätysliikkeen otteessa olevat säästyisivät siltä, kuten minäkin.

Alaviitteet voi lukea tästä: <http://www.deceptioninthechurch.com/orrel46.pdf>